

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ἅγιος Εὐχέριος, Ἐπίσκοπος Ὁρλεάνης † 20ῆ Φεβρουαρίου 738 ἢ 743

Ἀφιερωμένος ἀπὸ νεαρὰ ἡλικία στὴν μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ὁ Ἅγιος Εὐχέριος κατάλαβε, ὅτι παροδικὸ εἶναι τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου καὶ ὅτι κάθε ἀνθρώπινο ἐγχείρημα δὲν εἶναι παρὰ ματαιοδοξία. Ἀπαρνήθηκε, ἔτσι, κάθε δεσμὸ μὲ τὰ ἐπίγεια, μὲ σκοπὸ νὰ εἰσέλθῃ στὴν ὀνομαστὴ Μονὴ Ζουμιέζ (Jumièges), στὴν Ἐπισκοπὴ τῆς Ρουέν.

Πρωόδευσε τόσο στὴν ἀγιότητα, ὥστε μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἐπισκόπου Ὁρλεάνης οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἔπεισαν τὸν Κάρολο Μαρτέλο νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν Ἅγιο νὰ ἀναλάβῃ διάδοχός του στὴν Ἐπισκοπικὴ Ἔδρα (717). Ἐγκαταλείποντας παρὰ τὴν θέλησί του καὶ μὲ δάκρυα τὶς ἀπολαύσεις τοῦ μοναχικοῦ βίου, ὁ Ἅγιος Εὐχέριος κυβέρνησε μὲ σοφία τὴν Ἐπισκοπὴ του, διορθώνοντας τὶς παρεκτροπές καὶ διαδίδοντας μὲ τὸν λόγο του τὸν ζῆλο γιὰ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς.

Κατὰ τὴν ταραγμένῃ ἐκείνῃ περίοδῳ, δὲν ἐδίσταζε νὰ ἐπιτιμᾷ μὲ

Ναὸς τοῦ Ἁγίου Εὐχερίου.
Σίντ-Τρέιντεν, Βέλγιο.

Λειψανοθήκη τοῦ Ἁγίου
Εὐχερίου. Ναὸ τῆς Παναγίας
Σίντ-Τρέιντεν, Βέλγιο.

Μονὴ Ζουμιέζ (Jumièges).

σταθερότητα όλους εκείνους πού σφετερίζονταν τὰ ἀγαθὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἐχθροὶ του, βρίσκοντας τὴν εὐκαιρία, τὸν κατήγγειλαν τότε ὡς στασιαστὴ στὸν Κάρολο Μαρτέλο, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν νίκη του ἐπὶ τῶν Σαρακηνῶν στὸ Πουατιέ (732) εἶχε ἀνταμείψει τοὺς ἀξιωματικούς του, δημεύοντας πρὸς ὄφελός τους τὴν ἐκκλησιαστικὴ περιουσία.

Περνώντας ἀπὸ τὴν Ὁρλεάνη, ὁ Ἡγεμόνας διέταξε νὰ συλληφθῆ ὁ Ἅγιος ἱεράρχης καὶ τὸν ἐξώρισε στὴν Κολωνία.

Ἡ Χάρις ὅμως τοῦ Θεοῦ πού ἀκτινοβολοῦσε τὸ πρόσωπό του ἐπέβαλε ἐκεῖ τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀφοσίωσι τοῦ χριστιανικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν θεωροῦσε ὡς ἰδικό του ποιμενάρχη.

Ἐξόριστος ἐκ νέου στὴν περιοχὴ τῆς Λιέγης, ἔκανε τὸν Δούκα Ροβέρτο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει τὴν ἐπιτήρησί του, ἀφωσιωμένο μαθητὴ του καὶ τοῦ ζήτησε ὡς μόνη χάρι νὰ ἀποσυρθῆ στὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Τράνδου (Σίντ-Τρέϊντεν), ὅπου πέρασε τὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ βίου του, εὐχαριστώντας τὸν Θεὸ πού τὸν ἀπάλλαξε ἀπὸ τὸ βᾶρος τῶν ποιμαντικῶν καθηκόντων, ἀφοῦ τὸν ἔκρινε ἄξιο νὰ ὑποφέρῃ γιὰ τὴν δικαιοσύνη.

Ὅπως καὶ σὲ ὅλα τὰ μέρη πού εἶχε διαμείνει προηγουμένως, ἡ θερμὴ ἀγάπη του πρὸς τὸν Θεὸ στάθηκε ζωντανὴ διδαχὴ γιὰ ὅλους τοὺς Μοναχοὺς, καὶ κατὰ τὸ παράδειγμά του, ὅλοι περιφρονοῦσαν τὶς βιοτικὲς μέριμνες καὶ δὲν ποθοῦσαν παρὰ τὸν οὐρανό.

Μετὰ τὴν μακαρία κοίμησί του (περὶ τὸ 738 ἢ τὸ 743) οἱ λαμπάδες κοντὰ στὸν Τάφο του ἔκαιγαν ἄλειωτες καὶ τὸ λάδι στὰ καντήλια θεράπευε πλῆθος ἀρρώστων, πού προσέτρεχαν μὲ πίστι στὴν μεσιτεία τοῦ Ἁγίου Ἐπισκόπου.

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ, τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνησις καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!